

fremkomne Situation. Men jeg maa tilstaae, at det i og for sig forekommer mig at være en stor Misliqhed ved et Forslag, at det saaledes af forskjellig af Thingets Medlemmer kan tages i forskjellig Betydning. Det taler virkelig ikke til Fordeel for et Forslag; thi vi maae ønske Klarhed og Bestemthed i enhver Bestemmelse, saaledes at Alle kunne være enige om, hvilken Mening der er forbunden med enhver Sætning i en Lov, især i en saa vigtig Lov som Finantsloven for næste Aar, og vi kunne altsaa, synes mig, alene af denne Grund ikke slutte os til dette Vædringsforslag. Her-til kommer endnu, at Forslaget, dersom det nemlig virkelig forholder sig saa, at Finantsministeren, selv om Bestemmelsen kommer til at staae i Finantsloven, dog har Lov til af Kongeriges Overflud at dække de af Rigsraadet voterede Udgifter, er aldeles overflødig, og den Hensigt, det ærede Medlem har villet opnaae derved, nemlig ligesom at faae mere Hold paa disse Udgifter og lettere igjennem Statsregnskabet at kunne constatere, at de ere gjorte, vil være fuldkommen forfeilet; thi de Penge, der ere komne ind i Kongeriget's Kasse, findes der efter de hidtil gjældende Love i Form af Kassebeholdning, men heller ikke af denne kan Finantsministeren tage uden Lovhjemmel. Enten her altsaa staaer, at Finantsministeren skal lægge Pengene i Kongeriget's særlige Reservefond, eller at han ikke skal gjøre det, og sølgelig lade dem blive liggende i Kassebeholdningen, er fuldstændig ligegyldigt. Der opnaaes saaledes paa den Maade ikke det Allermindste ved dette Forslag, og jeg tilstaaer derfor, at jeg troede, det ærede Medlem vilde fastholde den af ham i hans indledende Foredrag ytrede Anskuelse, at Forslaget er stillet i den bestemte Hensigt at formene Finantsministeren at gjøre, hvad han troer sig lovlig berettiget til at gjøre, hvad jeg for mit Vedkommende ogsaa troer, han er. Naar man nu her i Salen har ytret Tvivl om, hvad Følgen vilde blive af Forslagets Vedtagelse, vil jeg sige, at Statsstyrelsen da efter min Opfattelse

ikke vil kunne gaae. Jeg er fuldkommen overbevist om, at vi ikke vilde kunne leve det forestaaende Finantsaar igjennem, uden at de Summer, her ere omtalte, blive anvendte til Statens Udgifter, og dersom altsaa Noget i Loven vil indsætte en Bestemmelse, der efter hans Mening skal have til Følge at formene Anvendelsen af disse to og en halv Million Rigsdaler til de almindelige Statsforordninger, har han derved udtalt som sin Hensigt, at han vil have Statsstyrelsen til at staae stille, navnlig derved, at ingensomhelst af de for et forsat Statsliv vigtigste Udgifter maae afholdes. Jeg troer derfor, at det, jeg før sagde, at de, som maatte ønske at komme til en Ordning af Tingene, ikke kunde stemme for dette Forslag, var meget vel begrundet. Jeg har ikke talt om nogen Yppen-Riv eller Strid, men kun fremhævet, at man ved anden Behandling var kommen til Enighed og navnlig var kommen til at gaae en Middelvei imellem, hvad der i Finantslovsforslaget var foreslaet, og hvad der tilsigtedes ved det videregaaende Vædringsforslag. Denne Enighed, siger jeg, vil tilstede, at man i Fred og Ro kan komme igjennem det forestaaende Finantsaar, saaledes at Statsstyrelsen kan gaae, og de nødvendige Statsudgifter afholdes. Jeg troer, at det er nødvendigt for de Forhandlinger, vi for Næsten skulle føre for at opnaae det Resultat, som vi Alle ansee for det eneste fornuftige, nemlig at der kun bliver een Forsamling og een lovgivende Magt i alle Sager, at man har nogen Tid, og at denne ikke idelig bliver afsortet eller angreben gjennem saadanne finantsielle Skærmydsler, der i og for sig ingen Betydning have.

Krabbe: Den førte Forhandling har ikke fjernet de Tvivl, jeg har havt med Hensyn til Forslagets egentlige Betydning. Nogle Medlemmer, saaledes navnlig det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mou-rad), tillægge det en overordentlig indgribende Betydning, medens Andre mene, at det er ligegyldigt, om det vedtages eller ikke. Jeg be-